

Молода Україна

журнал української демократичної молоді

РІК ВИДАННЯ XXVIII

ЧЕРВЕНЬ — 1978 — JUNE

ч. 268

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Leo Lupul
130 Pilkington St.
Thorold, Ont. L2V 1B4

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Pentincton, B.C.
Y2A 6X3

В США:

Головний представник
Alex Poszewanyk
5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed Ln.
Hopewell, N. J., 08525

L. Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warren, N. Y., 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У Зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko,
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko,
78 Kensington Park Rd.,
London W. 11, — England

В Австралії:

S. Krywolap,
Box 1586 M,
G. P. O. Adelaide,
S. Australia.

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді.

Голова ЦК: В. ПЕДЕНКО

Редакція:

B. Вакуловський, Л. Ліщина,
М. Смик, Ю. Криволап,
Л. Павлюк, В. Родак,
О. Пошиваник.

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine.
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Democratic Youth
Association.

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: V. PEDENKO
18 Henderson Ave.
Thornhill, Ont., Canada
L3T 2C0

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні ..... 7.50 доларів
Ціна одного примірника: 75 центів

В Австралії ..... 5.50 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 55 центів

В Англії і Німеччині ..... 6.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 60 центів (америк.)

В усіх інших країнах Європи ..... 5.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 50 центів (америк.)

В усіх країнах Південної Америки ..... 4.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 40 центів (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журнала, за яке заплачено передплату.
За зміну адреси просимо присилати поштові значки або інтернаціональні купони (International coupon) на суму 25 канадійських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову; рукописів не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA,

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — Микола Руденко, М. Битинський. С. Голубенко — Автор самоцінних хорових творів, осяяніх промінням генія. А. Юрінський — Поетична Біблія наших духових скарбів. М. М. — Одумівський ансамбль бандурристів ім. І. Котляревського. А. Лисий — Два обов'язки. Д. Б. — Нагадай бандуро співами. Панорама новин. З життя ОДУМ-у. Сторінка Юн. ОДУМ-у. Некрологи.

На обкладинці: Одумівський ансамбль бандурристів ім. Ів. Котляревського в Ст. Кетерінс, Онт.

Микола РУДЕНКО

МОЄМУ НАРОДОВІ

*Народе рідний, степова стихія,
Безхитрісна, довірлива душа!
Чому тебе, святого гречкосія,
Так часто Божа ласка полиша?*

*Погасла Січ, як вогнище в негоду,
І не воскресла в полум'ї новім.
Понад усе шануючи свободу,
Ти опинився в рабстві віковім.*

*Та є твоєї долі власний човник,
Що направмку ніколи не ламав:
Пишайся тим, що ти не завойовник —
В неволі ще нікого не тримав.*

*Землі чужої не топтавши зроду,
Свою стеріг із косами в руках.
Пишайся тим, мій праведний народе,
Бо ти найвищий подвиг у віках!*

*Не той здолав, хто вилив більше крові
Чи напустив на душі туману —
Твоя могутність у твоїй любові
До колосків на рідному лану.*

*Нові століття в тебе є по праву:
Ти світ навчиши і сіяти й косить,*

*Бо та любов тобі дарує славу,
Яка живих і мертвих воскресить.*

*I людство, переймаючи науку,
Збагне, чому в тернах твоє чоло:
Ти є Месія, котрий терпить муку
За гріх сусідський, за криваве зло.*

ХАЙ НАДІ МНОЮ ЗЕЛЕНІС ГАЙ

*На Байковім не слід мене ховати.
Хай наді мною зеленіс гай
I дим вечірній із твоєї хати
Поміж хрестами стелиться нехай.*

*Я не зажив ні орденів, ні слави,
Але не падав перед лихом ниць.
Любив оці дуби й високі трави,
Сягнувши серцем їхніх таємниць,*

*Любив людей простих, як наша мова,
I чистих, ніби лісові струмки.
Моя душа була завжди готова
Прийти на їхню раду залюбки.*

*Я не помру, я обізвуся в людях,
Щоб розбудити помисли незлі, —
Бо слово те, що пломеніс в грудях,
До них проб'ється навіть з-під землі.*

Сергій ГОЛУБЕНКО

АВТОР САМОЦІННИХ ХОРОВИХ ТВОРІВ ОСЯЯНИХ ПРОМІННЯМ ГЕНІЯ

З нааоди століття народження композитора Миколи Леонтовича

Вийняткове місце в хоровій літературі не лише України, а і далеко поза її межами по праву здобув собі високообразований композитор, музичний діяч, педагог, диригент хорів Микола Леонтович, чий талановиті твори і гармонізації народних пісень захоплювали і зворушували маси слухачів, коли виконувались під його орудою, і таке саме враження справляють і тепер.

Народився Микола Леонтович 13 (1) грудня 1877 року в селі Монастирек Брацлавського повіту на Поділлі в священичій родині. Оточення і умови виховання з раннього дитинства давали йому змогу постійно слухати музику та спів. Батько, о. Дмитро, добре грав на скрипці, віольончелі та гітарі і міг гарно співати. Мати володіла також добрым голосом, знала багато народних пісень і любила співати. Вона рано збудила в синові любов до музики, до співу, до народної пісні.

Першу освіту дістав юний Леонтович у духовній школі в Шаргороді, де колись перед тим вчився Михайло Коцюбинський, а далі продовжував навчання в Кам'янець-Подільській духов-

ній семінарії і за прикладом Миколи Лисенка, чиї збірки обробок народніх пісень були дуже популярні скрізь на Україні, почав теж записувати народні пісні і пробував їх гармонізувати. В семінарії він особливо цікавився музичною літературою, читав книжки з теорії музики і життєписи композиторів, провадив хором семінаристів і розучував з ними пісні в обробці Лисенка та свої власні зразки гармонізації.

Із закінченням у 1899 році семінарії і маючи теологічну освіту, він проте не висвятився на священика, а обрав собі професію педагога і понад двадцять років працював як учитель, головним чином, хорового співу та диригентури у школах Поділля, Катеринославщини, Київщини.

Педагогічну діяльність розпочав Леонтович у 1899 році в Чуківській середній школі, де викладав спів і аритметику. У школі він організував хор та оркестру, репертуар яких складали твори західноєвропейських і українських композиторів та народні пісні. Леонтович невтомно продовжував також записувати і обробляти народні пісні. Свої обробки він скомплектував у зошит під па-

звою "Перша збірка пісень з Поділля", але не вивдав її і почав комплектувати другу, в яку ввійшли цікаві пісні, як "Гаю-гаю, зелен розмаю", "Ой час пора до куреня", "Ой послала мене мати в ліс калину ламати". Цю збірку Леонтович вислав на оцінку Лисенкові, який висловився про неї дуже гарно і особливо похвалив намагання молодого гармонізатора відокремити кожний голос. Це намагання Лисенко пам'ятав і згодом у листі до Леонтовича писав: "Пригадуючи собі вашу збірку пісень, я був дуже зрадуваний, знайшовши в ній самостійні ходи, рух голосів, а не підкладання інтервалів задля гармонійної площини". Але Леонтович не був задоволений своєю збіркою і викупив увесь її наклад та знищив так само, як зробив колись юний Гоголь зі своєю першою видрукованою поетичною спробою.

В 1902 році молодий Леонтович почав викладати в церковно-учительській школі у Вінниці. Під час шкільних канікул він виїздив на літні курси до Петербурзької консерваторії у класу Римського-Корсакова і слухав лекції з гармонії у проф. Бармотіна. Там у 1904 році Леонтович склав іспит на звання регента церковних хорів.

Далі він викладав у Тиврові і Гришині на Катеринославщині і створив у 1904 році гарний хор залишників, потім став учителем в єпархіальній школі в Тульчині на Поділлі, керував самодіяльними хорами, невпинно збирав та гармонізував народні пісні. Протягом 1909-1913 років кожного літа Леонтович вдосконалював свою музичну освіту в Київській консерваторії, тоді щойно створеній, у проф. Болеслава Яворського, відомого музикознавця, піяніста і музичного педагога.

У творчій течці Леонтовича кількість оброблених народніх пісень усе зростала. Крім цього, він скомпонував у той час низку оригінальних творів, які лишились у рукописах: "Колискову пісню" для скрипки і фортепіано, "Венгерку" і "Марш" для фортепіано, пісню "Мамо люба" до слів Бориса Грінченка для сопрана і жіночого хору, якої є дві редакції, уривки з "Гамалії" та "Невольника" Тараса Шевченка для хору.

Знаменитий "Щедрик", побудований на основі мелодії і тексту народної пісні, відзначається великим почуттям зворушливості та ніжності, поетичністю прилету ластівки:

Щедрик, щедрик,
Щедрівочка.
Прилетіла
Ластівочка.

За оцінкою композитора Пилипа Козицького, "Щедрик — це не розкладка пісні, це самоцінний музичний твір, який осяно промінням генія і який вартий зайняття (і займе) не останнє місце у світовій музичній культурі".

Вже перше виконання "Щедрика" в 1916 році на концерті силами студентського хору Київського університету супроводжувалось величезним успіхом.

На твори Леонтовича звернули увагу визначні музичні діячі Микола Грінченко, Олександр

Кошиць, Болеслав Яворський, які високо оцінили його майстерність.

Композитор переїздить до Києва, бере участь у Музичному Відділі, створеному за української влади, короткий час викладає в Інституті ім. Лисенка, далі працює в Музичному Комітеті і пише багато творів.

Йому належить коло двох сот класичних хорових обробок народніх пісень, а капеля для мішаного хору, побудованих на українських народніх мелодіях. Усі вони позначаються глибокою народністю і словнені реалістичною образності. До хорової обробки композитор підходив цілком оригінально і по-новаторському, як до своєрідної вокальної інструментації, використовував незалежність ведення окремих голосів та імітаційну техніку, давав провідну мелодію не лише найвищому голосу, а і середнім, виводив усі інші голоси цілком самостійно. Він трактував хор як симфонічну оркестру і підкреслював важливіші музичні моменти чисто оркестральними прийомами, а народні мелодії розвивав у цілі музичні картини.

Музичні форми композиції Леонтовича були досить різноманітні. Їх визначав поетичний зміст пісень, в якому композитор старався знайти основну думку, розкрити головний поетичний образ і якнайповніше відтворити його. Так, пісня "Ой пряду" розкриває внутрішній світ почуттів і переживань молодої, нещодавно одруженій, жінки. Свідомість своєї зрослої відповідальності в нових для неї обставинах подружнього життя, почуття обов'язків перед дорогим улюбленим чоловіком і бажання йому додогодити, боязнь примхів суворої і вимогливої свекруги, розкриваються образно і переконливо в пісні молодіці, що поринула в працю, пряде і рівночасно очікує приходу коханого чоловіка та мріє про радість, яку вона відчує, коли він буде коло неї.

Високими якостями відзначаються також пісні "Піють піvnі", пісня-реквієм "Козака несуть", "Ой з-за гори кам'яної", "Коза", "Дударик", "Зайчик", "Мала мати одну дочку", "Женчичок-бренчик", "За городом качки пливуть".

У Києві Леонтович створює свої чотири головні речі — оригінальні хорові поеми на слова українських поетів.

Вірш "Льодолом" Григорія Чупринки послужив композиторові для одної з них, що носить ту саму назву:

Без упину, без утоми
В бурі, в громі
В льодоломі,
З-під зимової кори
Міцно вирвавсь Дніпр старий!
Крига кригу
Серед бігу
Ламле, кришить в купи снігу,
В гори льоду... — Дніпр реве, —
То він бореться й живе.
Царство сонне
Тане, тоне,
Бо прийшла весна...
Хто ж могутній забороне
Встати й нам од сна?

Могутній образ Дніпра, що взимі був закутий у кризі і навесні звільняється від неї, символізував нестримний порив рідного народу до волі і самостійності.

На слова Чупринки Леонтович уклав теж хорову поему "Літні тони", захопившись чудовим імпресіоністичним образом літа, що його так майстерно подав автор вірша:

Легко, легко вітер диші
Ніжним приторком колише
Мак червоний,

Теплий подих полуудневий
Носить в далечі рожевий
Передзвони.

В вербах горлиці воркочуть,
В травах коники сюркочуть —
Будять луки.

Десь далеко на покосах
Вибиваються на косах
Стуки-звуки

З полуудневим подиханням,
З ароматом, з колиханням
Я зливаюсь

I душою молодою
Золотою красотою
Упиваюсь.

Леонтович створив ще дві інші хорові поеми — маленькі ліричні пісні "Лелека" і "Моя пісня" для хору, соліста-тенора і фортепіяна. Цікавився він і сусільно-громадськими піснями та обробив пісню "Ми ковалі".

Залишив композитор помітний слід і в ділянці церковної музики, створив кілька кантів, колядок, молебень і повну Службу Божу в українській мові, побудовану на старих українських церковно-релігійних мелодіях і повні релігійного почуття та молитовного настрою — "Святий Боже", "Алилуя", "Достойно є" Д-дур (мажор), "Отче наш", "Благословен хто йде", "Ми бачили світ істинний".

"Службу Божу" Леонтовича вперше було виконано під його диригуванням 22 травня 1919 року в Києві, в Миколаївському соборі, храмі, який колись побудував гетьман Мазепа.

Великої впливової сили досягає композитор у своїх кантах. Особливогозвучання набув кант "Ой зійшла зоря" про Почаївську Божу Матір. У ньому з глибоким зворушенням розкриті трагічні обставини Почаївської обителі, що її в 1675 році облягали турки і татари. Ігумен Іов Почаївський, виведений у каплиці під іменем отця Заліза, звертається з гарячою молитвою до Богоматері, благаючи про захист. І молитва вислухана. Богородиця допомагає оборонцям, завертас назад спрямовані проти них ворожі кулі і рятує монастир.

У композиції поєднуються різні мотиви: драматичні переживання отця Заліза, і страх перед небезпекою напастників, і надія на Небесне За-

ступництво, і гаряча молитва з проханням про поміч і сама поміч, а заключний радісний спів, що Богородиця "манастир врятувала", звучить як триомф Божественної перемоги.

У 1919 році Леонтович переїхав знов до Тульчини і став працювати над опорою "На Русалчин Великден" за лібреттом своєї учениці Н. Танашевич, опертім на казці Бориса Грінченка.

Дія відбувалась на березі Дніпра, де русалки святкували свій Великден. Всі раділи, лише одна, яку за життя зрадив молодий козак, була невесела. Тим часом русалки заманюють до себе переходжого, який виявляється тим козаком, і дають йому три загадки. Якщо він їх не розгадає, то залишиться жертвою русалок. Зраджена дівчина, що не перестала любити його, непомітно від своїх подруг підказує йому відповіді на ті загадки. Збентежені русалки в розгубленні і замішанні розступаються перед ним. На цьому обривалась нескінчена опера Леонтовича.

Приїхавши в гостину до своїх батьків, що мешкали в селі Марківці на Вінниччині, Леонтович уночі 23 січня 1921 року загинув від руки невідомого злочинця, що, попросившись переночувати, доконав убивства і зник, не пограбувавши нічого. У тому селі Леонтович і був похований.

Творчість передчасно загиблого композитора відіграва велику роль в розвитку української хорової культури і мала вплив на сучасне йому і дальше покоління українських композиторів. Багато його творів взяла до свого репертуару славнозвісна капеля Кошиця і під час своєї тріумфальної подорожі по країнах Західного світу твори Леонтовича знайшли високу оцінку серед чужинців.

У Києві в 1921 році створився Громадський Комітет для закінчення побудови пам'ятника Леонтовичеві і в 1923 році з цього Комітету виникло Товариство ім. Леонтовича, навколо якого об'єднались найвизначніші композитори того часу: Лезко Ревуцький, Борис Лятошинський, Віктор Косенко, Валентин Костенко, Михайло Вериківський, Пилип Козицький. Товариство стояло

СПІВЧУТТЯ

Об'єднання Демократичної Української Молоді з глибоким смутком повідомляє, що 20-го травня 1978 року на 73-му році життя відійшов у вічність

СВ. П.

МИКОЛА ОЛЕКСАНДРОВИЧ КРИВОЛАП

Дружині Покійного, пані Marii Zinov'evni Kryvolap, синові проф. д-рові Юрієvi Kryvolap, його дружині п-ні Olgi Kryvolap та всій близькій і дальшій родині висловлюємо наше глибоке співчуття.

Центральний Комітет ОДУМ-у
ГРКСВ США і Канади
Головні Управи ТОП США і Канади

на твердих національних позиціях і видавало в Києві свій орган "Музика" в 1923-1925 роках як місячник і в 1927 році як двомісячник. Останні три числа вийшли в Харкові. Співробітниками журналу були найбільші музикознавці Микола Грінченко, вдовець по Лесі Українці Климент Квітка, Михайло Вериківський, Пилип Козицький, Юрій Масютин (ЮРмас).

За свою непохитну національну поставу Товариство зазнавало щораз більших нападів урядової критики. В 1927 році від нього відокремилася невеличка групка композиторів, що заснувала нове об'єднання — Асоціацію революційних композиторів України в Харкові на чолі з Валентином Костенком.

У 1928 році на з'їзді Товариства ім. Леонто-вича було змінено називу Товариства на Всеукраїнське Товариство революційних музик, яке почало видавати журнал "Музично-наукові записи". Але вже в наступному 1929 році в Харкові від нього відділилась купка наймолодших композиторів Василь Арнаутов, Микола Коляда, Валентин Борисів, які заклали Асоціацію пролетарських музикантів України.

Але Всеукраїнське Товариство революційних музик зберегло творчу платформу Товариства ім. Леонто-вича і проіснувало до 1932 року, коли вийшла постанова ЦК ВКП(б) про перебудову літературно-мистецьких організацій і була створена єдина Спілка совєтських композиторів. Ім'я Леонто-вича об'єднало композиторів в одну міцну

організацію в 1921 році і допомогло впродовж одинадцятьох років мимо всіх нападів урядової преси зберігати свої творчі позиції.

В Києві в 1926 році з нагоди 5-ліття смерти Леонто-вича був проведений великий вечір його пам'яти, на якому в першій частині — концерті хор виконав головні твори композитора та його обробки народніх пісень "Щедрик", "Дударик", "Льодолом", а в другій частині була виставлена вперше і мабуть дотепер єдиний раз опера "На Русалчин Великден" так, як вона залишилась у нескінченому вигляді.

Твори Леонто-вича виконуються на Україні і за її межами з великим успіхом. У Галичині за польських часів по українських греко-католицьких церквах була поширенна його "Служба Божа".

Передбачення композитора Пилипа Козицького, що "Щедрик" займе не останнє місце у сучасній музичній культурі, збулось. "Щедрик" здобув великої популярності і тут, на американському континенті, де його назвали "Carol of the bells". Кожного Різдвяного сезону різноманітні виконавці — американці: хори, вокально-інструментальні ансамблі, органи, колективи дзвонарів, джаз-банди і симфонічні оркестри від малих груп аж до оркестри консерваторії у Нью-Йорку виконують цю вийнятково гарну і з великим почуттям та поетичністю написану річ Леонто-вича, створюючи добру славу і йому і співучій країні, звідки він походив.

Група юних одумівок на закритті сезону праці в Юн. ОДУМ-і біля столу з керамікою, зробленою під час заняття. Зліва направо: Таня Юхименко, Сузана Якута (бунчужна), Анна Середа, Соня Підлісна, Марта Микисор, Марійка Красиловець, Світлана Ліщина, Катя Якута, Наталка Лебединська, Оксана Родак, Оля Корець і Ліля Лисенко (інструктор керамічних робіт). Торонто, 28. V. 1978 р. Фото І. Корця.

Візьми свій хрест. Нехай ляга на плечі
Важким ярмом, а ти його неси.

Микола РУДЕНКО

ЗУСТРІЧ ОДУМ-У

США Й КАНАДИ З УКРАЇНСЬКИМ ГРОМАДЯНСТВОМ

відбудеться

1, 2 і 3-го вересня 1978 р. на оселі ОДУМ-У

В ЛОНДОН - ДОРЧЕСТЕР, КАНАДА

ПРОГРАМА ЗУСТРІЧІ:

П'ЯТНИЦЯ, 1-го вересня:

по обіді: Товариська зустріч одумівців

СУБОТА, 2-го вересня:

Міжфіліяльні спортивні змагання з відбиванки та легкої атлетики
від 10-ої години ранку.

О 6-ій годині вечора в залі оселі ОДУМ-У "УКРАЇНА"

БЕНКЕТ І ЗАБАВА

НЕДІЛЯ, 3-го вересня:

Зустріч одумівців з українським громадянством

О 9:30 годині ранку: Польова Служба Божа

Спільний ОДУМівський обід • Дефіляда ОДУМівських відділів

КОНЦЕРТ ОДУМІВСЬКИХ МИСТЕЦЬКИХ ГРУП

з Торонто, Чікаго, Клівланду, Міннеаполіс-Ст. Пол, Детройту,
Лондону, Ст. Кетерінс та інших міст США і Канади.

— ВЕСЕЛА ВАТРА —

По докладнішій інформації звертайтесь до місцевих філій ОДУМ-У
і відділів ТОП-у.

Телефони в Лондоні: 681-7468 і 653-2177, в Торонто: 444-3042
ЗАКЛИКАЄМО ВСЕ УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО ДО УЧАСТИ.

КОМИТЕТ

А. ЮРИНЯК

ПОЕТИЧНА БІБЛІЯ НАШИХ ДУХОВИХ СКАРБІВ

(Про книгу "ЛАДА" Віри Ворскло)

"Найбільший скарб на світі — людська мова,
Яка ховає мудрість всіх віків.
Таємна скриня — кожне людське слово,
Звідкіль вся істина пливе до наших днів".

**

"О Вітчизно... кров твоя пульсує в наших жилах.
Ти — це наша казка і мета.
Ти дала життя й надіння крила —
Піснедзвінна, ніжна, золота".

В наведених уступах авторки — весь програвомовий зміст і настанова чудової поетичної збірки "Лада". Водночас це й суцільний гімн нашій спадщині — самобутній українській культурі, в першу чергу її точному й музичному знаряддю — *рідній мові*. На протязі всієї збірки читач бачить надіненно-одержиме обличчя поетки, охоплене любовним сприйманням *рідного слова* — як носія і виразника як же змістової, в глибокій давнині зачатої і до наших днів збереженої і донесеної *самобутньої культури* українського народу!

Але тут мусимо признатися в нашему клопоті як рецензента "Лади", бо вона нас дослівно полонила своїм — уперше зустрінутим у такій мірі — доглибинним розумінням ваги і значення нашої культурної спадщини. Ще більше полонені ми тим всеосяжним любовним плеканням *рідного слова*, його найглибших джерельних скарбів, що струмить зожної сторінки фундаментальної книги "Лада".

Тим часом відомо, що *рецензувати* — це не тільки і не стільки захоплюватися, скільки *критикувати, судити*: ось тут добре, а тут зло; це — непогано, але можна було б краще; тут автор перетягнув, а ось тут — недотягнув. І т. д. і т. ін. Очевидно, свої твердження — завваги рецензент має належно мотивувати. І в цьому найголовніші, першорядні завдання рецензента (і взагалі літературного критика): вказуючи на плюси автора (що їх слід якомога розвивати) і на його мінуси (що їх треба якнайшвидше позбутися) допомогти письменницькому ростові автора, спонукати його до самовдосконалення, до невпинної праці над собою.

Друге завдання рецензента — це допомогти читачам глибше вникнути в даний літературний твір, виділити й наголосити найсуттєвіші його елементи і тим самим уможливити найповніше і найслушніше його сприймання. Це друге завдання рецензії можна визначити як *виховання читацьких кадрів*. Для культурного росту громади це не менше важливе, як виховання творчих, письменницьких кадрів.

І тут ще раз "про домо суга": автор цих рядків, бувши захоплений "Ладою", не чує себе спроможним виконати перше, найголовніше завдання рецензії, а тільки друге. Зате ж постарається виконати його якнайсумлінніше: "Лада" на це вповні заслужила. Щоправда, збірка така велика (460 стор. самого тексту поезій), що для свого розгляду потребувала б щонайменше двох-трьох газетних статей. Обмежений до одної, рецензент зупиниться головно на першій половині збірки, де поезії дається тематично виразно згрупувати й тим улегшити собі їх сприймання і запам'ятання.

Перший розділ (*наш*, отже умовний, бо автор взагалі не групує свої поезії в розділах) охоплює сторінки 9-31; це — *суцільний гімн слову, людській мові*, в першу чергу рідній українській мові. Приклади ми навели ще на вступі, щоб читачі відчули і проінялися високим патосом, що ним наасичена по вінця дана збірка. Кортить однаке ще додати.

"Родить Слово думки-мислі,
Творить Слово чуда різні.
Все, що бачиш ти навколо,
Народилося зі Слова!"

(стор. 13)

"Наша мова соняшно-крилата,
Не руйнуй її красу і міць!
У її предревніх ветхих шатах
Скарб лежить вселюдських таємниць".

(стор. 25)

Другий розділ охоплює сторінки 32-96; його можна характеризувати як високопатріотичну апологію (прославу) Матері-України: її природи і людей (включно з столичним Києвом), її славної подвигами (хоч і багатою лихом) *минувшини, її мрій — майбутності*.

"Україна — пахучий євшан,
Матір нації, сила і мрія.
З чужини нас веде, мов прочан,
В Злотоверхий освячений Київ".

"О Вітчизно, щастя і майбутнє!
Ти — колиска сподівань і мрій.
Ти багата, славна і могутня
У красі нам сяєш молодій".

(стор. 32-33)

На протязі 64-ох сторінок цього розділу, багатющого в різні аспекти всеосяжного оспівання Матері-України, стрінено і данину громаді, підкреслення ваги єдності її зусиль ("Бо громада — справжня сила...", стор. 43), і наголошення

діла, чину — як основи й запоруки успіху осо-
бистого, суспільного, національного, і нагад про
наш "віковий корінь" — рідну мову (стор. 52)
та "скарб із скарбів і диво із див" (стор. 54) і
шкідливість орієнтації на "чужі думки", і обов'язок не цуратися й пам'ятати про звичаї — наш
духовий світ (сторінки 35 і 83). Тут же й Мазепа і Шевченко — їх слово і діло.

"Чужі думки — це смерть, це бич.
Що нищить нас на кроці кожнім:
З історії створили ніч,
З культури — гріб страшний, порожній".
(Стор. 35)

"Можна вірити в Україну
і в народ з останніх сил,
Але мертві вся та віра,
Як нема щоденних діл —

Діл розумних, послідовних,
Продуктивних діл ущерь,
Бо пасивність, безумовно,
Нам несе повільну смерть"
(Стор. 45)

Почавши сторінкою 97 і аж до 221 сторінки, авторка обдаровує читача неабияким сюрпризом: "лінгвістично-тлумачними" віршами на, сказати б так, "національно-патріотичній вісі". Може рецензент в цім випадку дещо переочив, але він признається щиро, що в нашій еміграційній поезії ці — треба признати — в більшості дуже дотепні "здогади й домисли" про виникнення чи пак походження цілого ряду звичних українських слів — він читає вперше. Та ще в такій кількості (не менше сотні!) і в такому "діяпазоні" — від *Руси* й *Києва* до *Галі* й *Лади*! Треба дійсно подивляти винахідливість авторки. Наведемо для ілюстрації 3-4 приклади, скорочуючи деколи їх текст.

"Ось драбина, ця драбина
Аж до неба славно лине.
Хто придумав це слівце,
Як відкрив його лице?

Як по дереву піти,
Дряпти віднайдеш ти
Дряпались — це лізти вгору, —
Сам побачиш дуже скоро.

Дряпаються без упину.
Лізуть вгору — це "драпина".
Із цього слівця "драпина"
Народилася драбина. (Стор. 154)

РУСЬ

"Русь — це рухатись, радіти,
Русь — рости і все родити.
Ристю мчаться рисаки.
Ристю рветися Русь в віки.

Русь — русло і чар — русалка.
І роси вогниста скалка.
Русь — ростінь немов з води,
Перші райські це сади.

КОМАНДА ТАБОРУ ДРУГОЇ ПРОБИ ОДУМ-У
повідомляє, що
ПЕРШИЙ ТАБІР ДРУГОЇ ПРОБИ

(1-ша і 3-тя частини)
відбудеться

від 12-го до 26-го серпня 1978 р.
на одумівській Оселі "КИІВ"

Аккорд, Н.Й., США

Одна з вимог на цей табір: мати ступінь Ви-
ховника Юного ОДУМ-у.

За інформаціями звертатися на адресу пи-
саря Команди Другої Проби І. Павленка:

J. Pawlenko
27 Ventnor Dr.
Edison, N. J. 08817, USA
Tel.: (201) 548-7903

Русь, мов соняшна богиня,
Роздаровує проміння
І гаптує сонцем степ.
Русь — це все росте, росте..."
(Стор. 174; скорочено)

"Хтось говорить не до ладу
І дратує всю громаду.
Він "ні се, ні те несе" —
Перепутано усе.

Він "ні, ні те несе" —
"Нісенітниця" — це все.
"Ні се, ні те несе" з'єднали
І "нісенітниця" постала.

Нісенітниця нещасна
Нам дала слова прекрасні:
"Сенс", "сентенція" — ураз
Появилися у нас. (Стор. 198)

**

"Сполучили "мак" і "трє"
І постало — "макітрє",
Ось словечко це нехитре
Породило нам макітру". (Стор. 184)

**

"Галля" — лісова поляна,
Грає сонце полум'яно,
І квіток кипить розмай —
Затишок цвіте, мов рай!

Галля — це у лісі місце.
Повне сонця, повне блисти —
Найпридатніше для свят.
Для танцюючих дівчат.

Галя — це долонь природи,
Де водили хороводи,
Де виводили пісні
Чарівниці навесні"...

(Стор. 210, скорочено)

Поминаючи окремі ризиковні *licentia poetica* і навіть явні недоладності (як ось, напр., "прищіття" іншомовного походження слів "сенс" і "сентенція" до нашої аж дуже рідної *нісенітніци* (стор. 198) чи слова "роза" до "разити" — ранити, також ще декількох подібних "перетягнень", назагал слід, як то кажуть, дати чималий кредит Вірі Ворскло за сміливу ініціативу впровадити в царину поезії майже незаймані досі у нас "лінгвістичні пошуки", що не одному читачеві можуть вельми придатися, збудити інтерес і смак до глибшого вивчення наших мовних скарбів і джерел.

Другу половину збірки — від стор. 221 і до кінця ціхує *різнатем'я*, і ми лише дуже побіжно в цій статті можемо про неї сказати, відзначаючи моменти відмінності поряд із загальним характером.

Насамперед — вона, ця друга половина збірки, видається нам менше патетичною, а більше дидактичною, резонерською. Але це лише в загальному, отже релятивно, бо, напр., такі поезії як "Мати, мати, українська мати" (стор. 349), "О Бібліє, царице книг!", "Різдвяна ніч — не наче свічка" (стор. 396 і стор. 400), а також

блізько десятка поезій, присвячених Канаді, — наслажені патосом не менше, ніж поезії про українське слово в I-ій половині збірки. А ще ж треба згадати, що в другій половині є вже декілька поезій про дружбу і любов "особистого порядку" — в тому й поміж індивідами різної статі. Словом, недарма ми щодо змісту II-ої половини збірки вжили слівце "різнатем'я", бо цим самим позначено й різнохарактерність вміщених після 220 поезій. Щоб усе таки улегшити собі бодай побіжний їх розгляд, спробуємо визначити головні тематичні "вузли", позначаючи водночас назви найяскравіших поезій (очевидно, з нашого погляду).

Тема матері (вона репрезентована і в I-ій половині книги): "Мати, мати" (349), "Мама" (427); тема людини: "Людина без знання" (332), "Людина — символ цей..." (346); тема критики і самокритики: "Критика" (367), "Критика і критиканство" (342); тема Канади: "Канада — мозаїчний взір" (407), "Краса Канади" (411); тема любови й кохання. "Без любови і жити" (309), "Коли кохання неправдиве" (264), "Тепер пізнала я ціну коханню" (300); тема творчості і контрастів: "Неоклясики казали..." (275), "Пісня скульптора" (287), "Світ мінливий і прекрасний" (267), "Не вір усім ти..." (356); тема Бога і релігії: "Дитина потребує Бога" (388), "Перше слово в світі" (395), "Релігія людині служить"; тема школи і родини: "Школа, — це двері" (456) "Її не замінить" (457); тема природи: "Місяці", "Осінь шатра..." (281), "Осінь тут"... (408).

(Закінчення буде)

Ансамбль Бандурристів ім. Г. Хоткевича на закритті сезону праці Юн. ОДУМ-у. Диригент В. Родак.
28 травня 1978 р. Фото Ів. Корця

ОНТАРІО ЗРЕФОРМУВАЛО СВОЇ ЗАКОНИ ЩОДО РОДИН

**Ми вважаємо, що ви і ваша родина повинні
знати про ці зміни**

Цілі нового закону — скріпити і заохочувати завдання родини, пристосовуючи перестарілі і несправедливі закони до модерного родинного життя. Між темами, які охоплені новим законом находяться:

- Матримоніяльне майно — співласність родинного майна включно з родинним домом.
- Утримання — спільне зобов'язання дружини і мужа взаємно вдергувати себе і своїх дітей.
- Родинні контракти — що це є і як їх оформити?
- Знесення статусу незаконнонародження, — рівні права всім дітям.
- Подружжя — вік зрілості і цивільні церемонії.
- Спадкоємці права — правила спадкових документів і права спадкоємців.

Ці нові закони значно міняють права і обов'язки кожної особи в Онтаріо.

Міністерство головного прокуратора приготовило легкозрозумілу брошуру, яка підсумовує новий закон. За вашим безкоштовним примірником зверніться до:

**Ministry of the
Attorney General
18 King Street East
Toronto, Ontario
Toronto, Ontario
M5C 1C5**

**R.Roy McMurtry,
Attorney General**
William Davis, Premier

Province of Ontario

М. М.

ОДУМІВСЬКИЙ АНСАМБЛЬ БАНДУРИСТІВ ІМ. ІВАНА КОТЛЯРЕВСЬКОГО

Остан Казанівський
перший керівник ансамблю 1975-77 р.р.

На початку 1975 року, за ініціативою Оксани Метулинської, Хор Юнаків філії ОДУМ-у і ансамбль бандуристів ім. І. Котляревського в Ст. Кетеринс об'єднались в одну мистецьку одиницю. Першим керівником ансамблю став Остан Казанівський, а членами його були: Метулинська Оксана — заступник, Корженівська Наталка, Кротенко Галя, Лоїк Христя, Казанівська Ірина, Головаш Надія, Головаш Галина, Лупул Олек-

сандра, Лупул Леонід, Скрипа Марія, Скрипа Катерина, Шоцька Юля, Шоцька Ліза, Гаврилюк Надія, Гаврилюк Гриць, Токар Леонід, Захарчинська Неля і Філенко Ніна. Перший виступ ансамблю був на концерті вшанування Тараса Шевченка, де граво 6 бандуристів, а дванадцять юнаків і юначок виконали пісні "Думи мої", "Реве та стогне", та "Прощай слово".

На святі Т. Шевченка в 1976-му році граво вже 18 бандуристів. Побільшene число бандуристів відбулося за рахунок співаків, які почали вже грати на бандурі. З новими членами ансамбль придбав тріо "Барвінок". Це дівчата — Шпитковська Марійка, Шпитковська Наталя та Шпитковська Настуня. Своїм співом вони прикрашували програми. Ансамбль брав участь в міському фестивалі з нагоди 100-ліття міста Ст. Кетеринс і разом з мейором міста були на телевізійній програмі "НЬЮ ФЕЙСЕС", як представники української громади.

Літом була приємна поїздка до Монреалу з ОДУМівцями Торонта та з "Веснянкою", де всі були учасниками "Українського Дня" під час Олімпіади. Того ж літа ансамбль влаштував перший кобзарський табір в околиці Ст. Кетеринс. Учителем був молодий бандурист з Вінзору — Юрко Метулинський. Після тaborу наймолодші продовжували вчитися гри на бандурі з О. Метулинською і пізніше стали членами ансамблю. Це були: Бурак Андрій, Качура Олекса, Качура Іван, Шпитковський Дмитро, Шпитковський Роман, Ситник Валя.

Вже на Шевченківському концерті в 1977-му році граво 24 бандуристи.

Молоді бандуристи не лінились літом, а їздили на кобзарські табори, до "Сперов Біч Ладж" і до Бафало, США.

Восени в ансамблі зайшли зміни. Пан Остан Казанівський відішов і керівником стала Оксана Метулинська, а її заступником — Орися Бурак. Через деякий час ансамбль мав нагоду репрезентувати ОДУМ із Ст. Кетеринс на телебаченні, коли Ірина Макарик прибула до нашого міста і зробила фільм про українське життя в Ніагарі. Під час Різдвяних канікул ансамбль влаштував другий кобзарський табір. Від Капелі Бандуристів ім. Тараса Шевченка прибув до нас учитель Микола Дейчаківський, а від ансамблю ім. Гната Хоткевича — Марія Критюк. Тиждень пройшов успішно, було 22 учасники.

Для української громади в Ніагарській окрузі Ансамбль Бандуристів ім. І. Котляревського добре знаний. Ансамбль виступає на всіх імпрезах КУК-у, співпрацює з православною громадою Св. Юрія та підтримує інші організації в Ст. Кетеринс, Велланд, Грімзбі і Гамільтоні. Для англомовної громади міста ансамбль є також не чужий. Кожного року бандуристи виступають на

Тріо "Барвінок" при ансамблі в 1975-77 р.р.
Зліва направо: Наталя, Марійка і Настуня
Шпитковські

місцевих фестивалях та різних святкуваннях. Цього року ансамбль відвідав з колядою старечі domi.

На початку 1978-го року ансамбль брав участь у святкуваннях 60-ліття Державності України в Ст. Кетеринс, Велланд, Гримзбі і Гамільтоні. Тепер члени чекають весни і готуються до кобзарських літніх таборів та одумівської зустрічі.

Бажаємо їм найкращих успіхів у майбутньому.

ЧИ ЗНАЄТЕ?

1. Дочка молдавського господаря Василя Лупула, яка вийшла заміж за Тимоша Хмельницького, звалась — а) Роксоляна, б) Роксанда, в) Рогніда
2. Гетьмана Івана Мазепу похоронено в а) Бандерах, б) Галаці, в) Очакові
3. Обрання гетьмана Кирила Розумовського відбулося в а) Глухові, б) Батурині, в) Ніжині
4. Катерина II знищила гетьманство в а) 1764 р., б) 1767 р., в) 1775 р.
5. Останнім кошовим отаманом Запорізької Січі був — а) Іван Сірко, б) Кость Гордієнко, в) Петро Кальнишевський
6. Гайдамацьке повстання Коліївщини вибухло в а) 1868 р., б) 1768 р., в) 1734 р.
7. На чолі Коліївщини стояли — а) Максим Залізняк і Іван Гонта б) Олекса Довбуш і Сава Чалий в) Гнат Голій і Семен Палій
8. П'есу Івана Котляревського "Наталка Полтавка" було поставлено на сцені Полтавського театру в — а) 1819 р., б) 1828 р., в) 1799 р.
9. Байку "Пан та Собака" написав а) Петро Гулак-Артемовський, б) Іван Котляревський, в) Григорій Квітка-Основ'яненко
10. Гумористичну повість "Конотопська відьма" написав — а) І. Квітка-Основ'яненко, б) Є. Гребінка, в) П. Куліш

Відповіді на стор. 24

Гумор філософа

Канта запитали:

— Чому майже завжди з поганого письменника виходить добрий критик?

Філософ відповів:

— Бо часто з найпоганішого вина виходить добрий оцет.

МАЙБУТНЄ "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ЗАЛЕЖИТЬ ТАКОЖ І ВІД ТЕБЕ! ПРИЄДНУЙ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ!

ПАНОРАМА НОВИН

УКРАЇНСЬКІ ДНІ

З рамени філії УККА, в Чіка-го 19, 20 і 21 травня відбулися "Дні української спадщини". У п'ятницю вечором, у центрі міста, на площі Дейлі Центру, відбувся з участию Ієрархів Українських Церков — архиєпископа Константина, єпископа Ярослава та пастора Гарбузюка молебень у наміренні українського Народу, з пригадкою про жертви великого голоду. У суботу цілий день були різні виставки українського народного мистецтва. По обіді на концерті під відкритим небом виступили танцюристи ОДУМ-у під керівництвом Івана Іващенка, струнний ансамбл під кер. Віктора Войтикова і танцюристи СУМА. Вечором відбулася забава в залі готелю Бісмарк, де грали дві оркестри: "Веселі часи" з Чіка-го і "Рушничок" з Монреалю, до танців також слівала Любомира з Монреалю.

У неділю по обіді відбувся концерт в Аудиторію Театрі. Виступали Павло Плішка, співак Метрополітальної Опера в Нью Йорку, Ія Мацюк-Грицай з Нью Джерзі, чоловічий хор "Прометеї" з Філадельфії під диригентурою Длябога та танцювальний ансамбл "Веснянка", з участию біля 50-ти танцюристів з Торонто під керівництвом Миколи Балдецького.

ПЕРШИЙ ВИПУСК "ІНФОРМАЦІЙНОГО БЮЛЕТЕНЯ"

В лютому ц.р. в Україні появився перший випуск Самвидавного "Інформаційного Бюлетеня" Української громадської групи сприяння виконанню Гельсінських угод.

Сприяти виконанню Гельсінських угод в СРСР, за цим Бюлетеinem, це основне завдання громадської групи, а вказувати відверто і безпосередньо радянському урядові та світовій громадськості на порушення прав людини в СРСР — це вклад у справу мир, безпеки і співпраці між народами.

"Всі наші звернення, листи і меморандуми обґрунтовані на

передумовах права і конституційних гарантіях", — пишеться в цьому першому випуску Бюлетея.

Та по іншому дивляться на цю групу органи державної безпеки Радянського Союзу. Більшу частину її членів вже заарештовано, а тих, що ще на волі, піддають різним формам позасудового переслідування.

ЖОРСТОКИЙ ЗАСУД МАРТИНОВИЧА І МАТУСЕВИЧА

В кінці березня і на початку квітня ц.р. в містечку Васильків біля Києва відбувся при замкнених дверях суд над наймолодшими членами Української громадської групи сприяння виконанню Гельсінських угод Мирославом Мариновичем і Миколою Матусевичем.

Обидвох їх засуджено на сім років ув'язнення і п'ять років заслання. Органи КГБ не допустили на залю, де засідав суд, ні членів родини, ані приятелів обидвох засуджених.

На пресовій конференції в Вашингтоні ген. П. Григоренко, якого Верховна рада СРСР позбавила 13 лютого ц.р. радянського громадянства, заявив, що, не дивлячись на жорстокий вирок, перемога за правозахисним рухом, бо владі не вдалося добитися того, щоб підсудні визнали себе винними і калялися.

Про засуджених за "антирадянську пропаганду" Миколу Матусевича і Мирослава Мариновича ген. П. Григоренко сказав: "Обидва вони чесні молоді українці, для яких доля батьківщини, доля свого поневоленого народу дорожча ніж свій добробут, своя свобода і життя".

Г. СНЕГІРЬОВ ПОКАЯВСЯ?

Газета "Радянська Україна" надрукувала 1-го квітня ц.р. під заголовком "Соромлюсь і засуджую" покаянного листа Гелія Снегірьова, в якому він кається, що, попавши під вплив ген. П. Григоренка і Віктора Некрасова, своєю антирадянською діяльністю він завдав шкоду батьківщині.

Оксана Мешко, член Київської групи сприяння виконанню Гельсінських угод, заявила західнім кореспондентам в Москві, що Гелій Снегірьов, якого під час допитів слідчими КГБ спаралізували, не складав ніяких покаянних заяв і не підписував їх. О. Мешко дізналася від дружини Снегірьова, що її чоловік тільки підписав прохання перевезти його із в'язниці до лікарні.

В липні 1977 р., Г. Снегірьов зрікся радянського громадянства і в листі до президента Картера просив ще сильніше обстоювати права людини. У вересні минулого року його заарештували органи КГБ і під час допитів і насильного харчування у Снегірьова наступив параліч.

У зверненні до громадськості вільного світу, ген. П. Григоренко закликає всіх до всесвітнього протесту проти калічення людських душ, яке практикується в СРСР.

"Я не обвинувачую Снегірьова, — заявив ген. П. Григоренко, — а лише співчуваю йому".

ВИБРАВ ВОЛЮ

Аркадій Шевченко, 47-літній професійний радянський дипломат та найвищий рангою радянський громадянин на урядовій посаді в Секретаріяті Організації Об'єднаних Націй, в якому він виконував обов'язки заступника генерального секретаря з політичних справах і ради безпеки, відмовився повернутися до СРСР з уваги на його розбіжності із радянськими урядом.

А. Шевченко три роки тому розпочав писати книжку, половину якої вже закінчив. Пізніше з цієї книжки ми, очевидно, дізнаємося більше про особу А. Шевченка.

Батьки! Матері!
Чи Ви вписали своїх дітей
до ОДУМ-у?

МАСОВА ДЕМОНСТРАЦІЯ В РАДЯНСЬКІЙ ГРУЗІЇ

В неділю, 16 квітня ц.р., в Тбілісі, столиці Грузинської РСР, відбулася перед будинком ЦК комуністичної партії багатолюдна демонстрація з участю понад 20,000 осіб, які протестували проти проекту нової конституції Грузинської РСР.

До цих пір, в силу т. зв. Сталінської конституції 1937 року, державною мовою Грузинської РСР вважалася грузинська мова. Після прийняття в жовтні минулого року нової, т. зв. Брежнєвської, конституції, яка має замінити Сталінську конституцію, в усіх республіках СРСР розпочали переглядати т. зв. республіканські конституції. В Грузії в проекті нової конституції було вилучено положення про те, що грузинська мова є державною мовою республіки, а замість цього вставлено фразу про те, що населенню республіки забезпечується "можливість користуватися рідною мовою".

Оце намагання понизити грузинську мову до рівня одної з місцевих мов і викликало демонстрацію протесту перед будинком ЦК компартії, в якому саме відбувалося засідання центрального комітету. На цьому засіданні генеральний секретар ЦК Едвард Шеварднадзе саме доводив про новий проект конституції.

Масова демонстрація грузинських патріотів примусили Шеварднадзе звернутися за вказівками до Москви, яка зразу ж наказала задоволити вимогу демонстрантів. Цей відступ Москви є надзвичайною подією в СРСР.

В понеділок, 17 квітня ц.р., офіційний орган Грузинської компартії "Зоря Востока" опублікувала змінений текст проекту конституції, в якому місце про мову поправлено і воно тепер звучить так: "Державною мовою в Грузинській Радянській Соціалістичній Республіці є грузинська мова".

Побоюючись подібних демонстрацій у Вірменії, Москва наказала у проекті конституції цієї республіки зазначити, що державною мовою Вірменської РСР є вірменська мова.

БІОГРАФІЯ Л. БРЕЖНЕВА АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ

Англійське видавництво "Пергамон пресс" випустило в січні цього року англійською мовою біографію радянського диктатора Л. Брежнєва.

Біографію написано спеціально призначеними для цієї цілі ксомпетентними членами центрального комітету компартії СРСР і відредаговано в московському інституті марксизму - ленінізму. Вступ до книги, яка має 260 сторінок, написав особисто Л. Брежнєв. Видавець, із власної ініціативи, включив у книгу також нову, т. зв. Брежнєвську, конституцію СРСР.

Про те, як реагує на цю книгу англійський читач, можемо дізнатися із рецензії на неї в журналі "Нью Стейтсмен". Заголовок рецензії, "Царство нудьги", вже говорить про те, які почуття викликає читання цієї біографії.

"Перед нами книга,— пише рецензент, — до такої міри нудна, що навіть біснуватий дервиш зможе прислати себе, читаючи ї... Якщо вголос прочитати на відкритому повітрі хоч одну сторінку з неї, птахи почнуть падати з неба мертві, а собаки тут же зразу сконають".

На титульній сторінці книги, імени автора нема, лише написано, що "коротка біографія Л. І. Брежнева, написана інститутом марксизму-ленінізму і центральним комітетом компартії Радянського Союзу". На думку рецензента, це єдина правда в цій книзі, а решта — це безглузде вихваляння чергового "генія" на московському троні.

ХУЛІГАНСТВО РАДЯНСЬКОЇ МОЛОДІ

З року в рік радянські газети писали, що хуліганство молоді властиве лише капіталістичному суспільству. Тепер, нарешті, в зв'язку з посиленням цього лиха в Радянському Союзі, радянські газети почали відверто писати і про власну молодь — продукт радянської системи.

В газеті "Знамя юности" поміщено листи про "печальне явище — лихослів'я". Людмила М. з Мінська пише: "В нашій 10-ій класі 13 дівчат. Деяких із них можна побачити з цигаркою, во-

ни можуть "загнути" таке, що вуха в'януть. Як не дивно, саме вони, такі дівчата, користуються в хлопців успіхом. Їх люблять. А наша одинока четвірка (я і три мої подруги) стоїть збоку. Чому таких, як вони, запрошують на танці, в кіно, чому скромних і ввічливих ніхто не помічає? Може тепер лихословити, пити, курити... стало модою?"

Якесь Анна К. із м. Черікова пише, що коли її не хочуть зrozуміти, то для остаточного ствердження тієї чи іншої своєї позиції, вона теж вживав "міцні" вирази. "Знаю, що це недопустимо, але що ж подієш. Таке наше життя", — пише вона.

Три подруги з Борисової пишуть: "Трапляється, що дівчата самі дозволяють хлопцям лихословити, грубо обзвивати й ображати себе, поблажливо вибачуючи їм усе. А як якесь і знаехтує такого хлопця, всі називають її самолюбивою. Чому хлопці самі не припиняють таке неподобство, як лаяння дівчат, а навпаки інколи навіть сприяють їм? Від хлопців багато залежить".

Згадана газета широко обговорює, як треба боротися з хамством. В статті "Дублене хамство" В. Левін вважає, що хамство є продукт міщанства і що хамами не родяться, а стають. "З нашої мовчазної згоди, наші юнаки виростають хамами і ця мерзотність виростає там, де воно чує слабість і поблажливість, а ми спокійно споглядаємо на неї".

В іншій статті на ту ж тему А. Марков із Мінська пише, що "у нас дуже багато розвелось хамів" і наводить ряд прикладів хуліганства: вульгарні написи на фасаді будинку нелюбої дівчини, вибиття камінням вікон у школі, зламання 20 дерев п'янім товариством довголосих підростків. А Кузьмович з того ж Мінська ще додає: "А скільки телефонних служавок зламано і розбито освітлювальних фонарів з рогаток! На зауваги старших, підростки відповідають лайкою чи збивають їх з ніг. "Яке тобі, мурло, діло?", — кричать вони.

У хаті кожного одумівця повинен бути журнал

"МОЛОДА УКРАЇНА"

З ОДУМІВСЬКОГО ЖИТТЯ І ПРАЦІ

ПРИВІТАННЯ

Вітаємо отця-диякона Євгена та бажаємо йому витривалості, успіхів в науці та плідної праці в Христовому Винограднику на славу Божу, Його Св. Української Православної Церкви та Народу Українського.

Друзі Одумівці

ДВА ОБОВ'ЯЗКИ

Звикли ми говорити про обов'язки батьків перед своїми дітьми. Читаемо про них в пресі, чуємо промови, проповіді, говоримо в рефератах про особливість цього обов'язку в еміграційних обставинах і т. д., і т. п. Говоримо про стару істину, як старий є світ. Бо завжди було так, що батьки простеляли дорогу в життя для своїх дітей. Отже нічого нового в цім нема. Це саме робили наші найдавніші предки.

В додатку до природнього бажання батьків зробити долю дітей своїх кращою від власної, також підкresлюємо про вищі цілі, які називаємо національними, тобто обов'язком перед нашим народом, потребою вирости та-ке покоління, яке в процесі зміни генерацій стало б обличчям нашого народу і помогло б йому

здобути краще майбутнє, кращу долю для батьківщини.

Чи ж діти завжди пам'ятають цю надію, тихо плекану батьками. Чи вони залишаються в своєму суспільстві, чи продовжують вже з сильніших позицій піклуватися про його долю? Не завжди так буває. Ця тема дуже часто зустрічається у творах українських письменників: батько вкладає останні центи, зароблені у тяжкій мозольній праці, для виборення кращої долі для сина, а він, дійшовши до висоти і добробуту, забував і за батька і за народ свій.

Це явище особливо часто видно на еміграції. Помічається тенденція нашої молодої інтелігенції до втечі від свого суспільства. Ця втеча починається майже від часу, коли молоді люди,

Рукоположення в диякони Виходовника Юного ОДУМ-у та студента Семінарії Св. Софії Євгена Криволапа іх Блаженством Владикою Мстиславом, Митрополитом УПЦ в США. Неділя, 23-го квітня 1978 року. Український Пантеон, Церква-Пам'ятник Базиліку, Н. Дж.

вирвавшись з-під впливу родини, відходять на високошкільні студії. Ще гірше це виявляється, коли вони, ставши професіоналістами, швидко відходять у приватну ситість і вигоди, замкнутість і духову самотність. Часто разом з цим ці люди показують модний тепер сnobізм, критикуючи і знецінюючи середовища, з якого самі виросли.

Пригадаймо слова двох видатних українців про те, як вони розуміли українство і обов'язок кожного освіченого громадянина перед своїм народом.

Михайло Драгоманів окреслив це так:

"Українство — це не тільки письменство народною мовою. Це також передавання народові вислівів світової цивілізації. Це велике посвячення інтелігенції для народу, бо вона могла виховатися тільки тому, що народ працює, обливаючися потом. Це посвячення інтелігенції на службу народові — моральну і соціально-політичну з тією метою, щоб усунути з народного життя темноту, безправство і визиск".

А великий каменяр Іван Франко висловив свою формулу народного обов'язку так:

"Як син українського селянина, що його викормили чорним хлопським хлібом, працею твердих хлопських рук, почуваю себе до обов'язку панциною цілого життя відробити ті шеляги, що їх видала селянська рука на те, щоб я міг видрапатися на висоту, де видно світло, де пахне воля, де ясніють вселюдські ідеали. Мій український патріотизм, то не сантимент, не національна гордість, а важке ярмо, яке доля вложила на мої плечі. Я можу виявляти неєдоволення, можу по-тихо проклинати свою долю, що вложила на мої плечі це ярмо, але скинути його не можу, іншої батьківщини шукати не можу, бо тоді б я став підлім перед своїм власним сумлінням".

А. ЛИСИЙ СВП

Одумівці-прапороносці готуються до Крутянського апелю.

Зліва: виховник-кандидат Роман Самокишин та виховники Марко Розгін і Василь Петруша.

Детройт, 5 листого 1978 р.

ТАБОРИ ОДУМ-У в літнім сезоні 1978 року

оселя ОДУМ-У "КІЇВ", Аккорд, Нью Йорк

- а) Відпочинково-виховні табори для молоді віком від 7 до 14 років життя — від 1-го до 22-го липня.
- б) Мандрівничий табір для юнацтва віком 16 й вище — від 22-го до 29-го липня
- в) Табір українознавства й вдосконалення гри на бандурі для молоді 14 років й вище — від 29-го липня до 12-го серпня
- г) Табір II-ої одумівської проби — від 12-го до 26-го серпня

МИННЕСОТА — Виховно-відпочинковий табір

30-го липня до 12-го серпня (два тижні)
Сіблей Стейт Парк у штаті Міннесота, США

За дальшими інформаціями про літні табори треба звертатися до місцевих управ ОДУМ-У або:

США — Оселя "Київ":
ODUM Center
P. O. Box 40, RFD No. 1
Accord, N. Y. 12404, USA

США — Міннесота:
4004 Roanoke Circle
Minneapolis, Minn. 55422, USA

ВИХОВНО-ВІДПОЧИНКОВИЙ ТАБІР ЮНОГО ОДУМ-У В КАНАДІ

відбудеться цього року
від 23-го липня до 6-го серпня
на одумівській Оселі "Україна"
Дорчестер, Онт., біля Лондону, Канада.

За інформаціями та аплікаціями
звертатися:

ODUM CAMP
827 Indian Rd., Mississauga, Ont.
L5H 1R4 Tel. 274-2249

КУПУЙТЕ
ДОВГОГРАЮЧУ ПЛАСТИНКУ
СТРУННОГО АНСАМБЛЮ ОДУМ-У
В ЧІКАГО

в членів управи філії за 6.00 дол., або поштою,
висилаючи чек на 6.75 дол. на адресу:

The ODUM String Ensemble
3939 No. Ridgeway
Chicago, Illinois 60618, USA

ПОЛІФОНІЯ

БЮЛЕТЕНЬ БАГАТОКУЛЬТУРНОГО ІСТОРИЧНОГО ОНТАРІЙСЬКОГО ТОВАРИСТВА

ТОМ I. ОСІНЬ-ЗИМА, 1977

Багатокультурне Товариство Історії Онтаріо було засноване восени 1976 року, групою академіків, цивільних службовців, архівістів та бібліотекарів, які були переконані, що треба зберегти рекорди етнокультурних груп Онтаріо. Щоб це осягнути, Товариство координує свою програму з Архівами Онтаріо та з Відділом Розвитку Багатокультурності при Міністерстві Культури і Розваги, але само є цілковито автономне. Ми з віddаністю збираємо писані, фотографічні і усні матеріали про всі етнічні спільноти провінції. Ці матеріали складені в Архівах Онтаріо для зберігання, і є доступні всім зацікавленим етнічною і іміграційною історією.

Перше число Поліфонії, бюллетеня Багатокультурного Товариства Історії, вже можна набути. Бюллетень містить зразки різних матеріалів, які збирає Товариство, і дискусії про їхню важливість в етнокультурній історії. В цьому числі є репродуковані такі зразки джерел: Вірменсько-американський Листописець, автобіографії, альбом газетних вирізок суспільних провідників та Голляндська і Східньо-Індійська газета. Є подані уривки двох інтерв'ю, які перевели дослідники Товариства, і представлені користі усних свідчень. Є й подані відбитки серії фотографій з колекції Товариства і підсумки спеціальних проектів, які виконало Товариство, включно зі списком матеріалів про еміграцію, які зберігає Хорватський Інститут у Загребі. Вкінці поданий зразок вказівок дослідного посібника, яким користується Товариство.

ПОЛІФОНІЮ можна набути, пишучи до:

Multicultural History Society of Ontario
St. Michael's College
81 St. Mary Street
Toronto, Ontario
M5S 1J4

Д. Б.

НАГАДАЙ БАНДУРО СПІВАМИ...

(Уривок)

Весна махнула нам зеленим рукавом на прощання, й звільнила місце літові.

Ой, найвищий вже час плянувати вакації! Діти, куди поїдемо цього року?

— Нащо питаеть? Куди ж, як не до "Горобиного гнізда"? Я ще минулого року умовилася знову зустрітися там з дівчатами.

Та й справді, нашо питати. Де ж можна краще відпочивати, як на "Сперов біч лодж", у прекрасній Мускоці? Загоряєш собі на сонці, десь біля озера, чи на одному із мініятюрних островців, яких тут так багато, читаєш, чи вишиваєш, а вітерець доносить звуки бандури, що нагадує все далеке, а таке близьке й рідне. Це молоді курсанти із літньої школи гри па бандурі, вправляються на нашему старовинному інструменті. Наблизиться полуднє — затихнуть бандури, а повітря наповниться веселим гамором. Молодь радіє дозвіллям. Купається, плаває, веслує. На галявині затанцював м'яч у відбиванці. А дехто з хлопців вже гайнув з будками на рибу.

По смачному обіді й короткому відпочинку, знову відтворюють рідину пісню молоді голоси.

Часто у розлогій світлиці відбуваються цікаві гутірки. Тут керівник юного ансамблю бандуристів імені Г. Хоткевича з Торонта, пані Валя Родак розкаже вам про славних кобзарів-бандуристів з давніх часів, та про молодечі ансамблі Канади й Америки, що тепер продовжують їхнє діло. Можна тут почути цікавих розповідей д-ра Юрія Розгона з Детройту про вплив музики па гармонійний розвиток людини.

Молода інструкторка, Таня Вовк, розкаже вам про історію розвитку бандури, про козацькі думи. Тут можна послухати записи українських народних пісень та дум, записи концертів кобзарської школи з попередніх років.

До гутірок можуть прислухозуватися й старші, що в цей час відпочивають у хатинках, розташованих навколо головного будинку.

Вечорами молодь розкладає над озером ватру. Лунають жарти, сміх, пісні.

На кінець тижня приїжджають гості. Хто відідати дітей, хто відпочити, а хто "підучитись". Бо дехто із членів торонтського ансамблю має літню працю й не може повністю користати із курсу. Приїжджають, бо знають, що школа може дати стільки знання, що цілий рік лекцій раз у тиждень.

Плянуємо вакації... Пригадуються моменти з минулорічних вакацій... Ось юні бандуристи в вишиваних сорочках, чи в блузках, розташовуються з бандурами на скелях над озером. Це репортер англомовної місцевої газети "Грейзен-гурст ньюз" робить знимки до своєї статті про цю рідкісну музичну школу. Молодий інструктор Микола Дейчаківський з Огайо, наймолодший

ВІСТИ

КОБЗАРСЬКИХ
ТАБОРІВ

SPARROW BEACH LODGE
MUSKOKE, CANADA

Перша сторінка вістей кобзарських таборів.
Малюнок Бродгед Христини.

Молодша група бандуристів із своїми інструкторами.

Інструктор Роман Роточко
з своєю групою

член капелі бандуристів імені Шевченка, дає репортерові потрібні інформації.

А ось концерт. Святочно одягнені курсанти засіли з бандурами під головною стіною світлиці. Крісла напроти заповнила публіка. Це батьки, гости, що відпочивають на "Сперов біч лодж", гости зі сусідніх "лоджів".

Приємною несподіванкою під час концерту був приїзд ще одного інструктора, а саме маєстра Петра Китастого, який в наступному тижні буде навчати заавансованих.

На концерті також були присутніми молоді тaborяні із унівської оселі "Сокіл", які приїхали відвідати кобзарську школу, винайнявши автобус.

Цю візиту молоді бандуристи віддали за кілька днів. Вони приїхали на "Сокіл", де їх тепло вітали, та прийняли перекускою і мистецькою програмою. Маєстро П. Китастий висвітлив для присутньої молоді дуже цікавий фільм "Подорож капелі Бандуристів ім. Шевченка до Європи".

Кобзарська школа у "Сперов біч лодж" безпечно заслуговує на увагу й підтримку української громади. Це місце — де невтомні працівники, панство Петро й Валя Родаки, здійснюють скромно, але наполегливо, резолюції не одного багатолюдного з'їзду в справах виховання молоді, передавання й зберігання української культури. Тут молодь має змогу, в українській атмосфері, на лоні прекрасної природи, в парі з фізичним відпруженням і відпочинком, засвоїти, плекати й розвивати наші національні духові цінності, передані нам предками зі сивої давнини.

З цієї школи повинні скористати всі члени різних кобзарських ансамблів, щоб вдосконалювати свої знання. А тоді напевно "наша дума, наша пісня не вмре, не загине..."

1977 р.

СПОГАДИ ПРО ЛІТНІЙ ТАБІР БАНДУРИСТІВ 1977 Р.

Ще 1976 р. я дуже зацікавилася курсом гри на бандурі. В нашій хаті була бандура, але, на жаль, ніхто на ній не грав. У мене виникло велике бажання навчитися грati на цім чудовім інструменті. Прийшла нагода і я була дуже зворушена цими двома тижнями, які так скоренько пройшли.

Під час цього табору я пережила такі моменти, які залишаться у моїм серці назавжди, особливо — любов до моєї бандури, яка буде завжди розвиватися. Провела я дуже приємний час і хотіла ще довше побути. Зустріла я тут студентів, а також старших осіб, з якими після двох тижнів було тяжко прощатися. Стало мені прикро, коли подумала, що вже закінчилися два тижні студій гри на бандурі.

Мені дуже подобалося мати окрему кімнату, якої ніколи ще не мала. Околиця цього табору є надзвичайно чудова, але мені було прикро, що озеро було неприємне, щоб купатися. Думаю, що якби був басейн, то це дало б багато людям можливості мати ще приємніші вакації.

Розумію, що не легко усім цим провадити, тому хочу сказати, що справді ніколи не забуду Вашу велику працю, яку Ви вкладали в ці курси, які так успішно відбулися.

Маю надію, що знову побачимося в літі 1978 р.

Студентка табору бандуристів
у "Сперов біч лодж"

Софія Набережна

**
*

Цей табір був для нас дуже цікавим і корисним. Тут ми вивчали історію бандури, а також вчилися як грati на бандурі. У вільний час ми ходили до озера купатися, ловили рибу і провадили різні ігри. Ми дякуємо нашим інструк-

Учасники кобзарського курсу на "Сперов біч лодж".
Між ними — Г. Китастий, П. Китастий, М. Приходько і
В. Родак.

Липень 1977 р.

торам за їхнє старання зробити ці дві неділі як найкращими для нас. Ми дуже задоволені цим табором.

Іван і Олександер Качури
Бімзвіл, Онт.

**

Про кобзарський табір ми довідалися від родини Китастих. У таборі мені багато речей подобалось, а найбільше ватри, що відбувалися кожної суботи.

Андрій Жура
Детройт, США

**

Цього року на "Сперов біч лодж" відбувся курс бандуристів. На цьому курсі ми вчилися грати на бандурі. Інструкторами були: Микола Дейчаківський, Віктор Китастий і Роман Роточко. Їм допомагали В. Родак і О. Маркус — особливо в переведенні курсу. Кожний день ми вставали в 8.30 год. і грали по шість годин. У вільний час я купалася, відпочивала на сонці і займалася спортом. Присутніми на таборі були Гр. і П. Китасти та пан Ю. Розгін. За ці чотири тижні я дуже багато навчилася про бандуру і як на ній грати.

Оксана Родак
Торонто, Онт.

**

Цього року знову відбувся кобзарський табір на "Сперов біч лодж". Інструктори були дуже добри. Курс пройшов краще, ніж минулого року, бо бандуристи молодшого віку були відокремлені. Ми вивчили багато гарних пісень. Грали п'ять-шість годин на день і це була добра вправа на пальці. Багато можна скористати з такого табору і було б добре, щоб він продовжувався наступного року. Я складаю щиру подяку всім, що нам помогали.

Марія Критюк
Торонто, Онт.

Мене батьки вислали на тиждень до кобзарського табору. Це мені подобалося. Я на бандурі люблю грати і це дало мені можливість попрактикуватися. Дома ніколи нема часу пограти, бо багато є іншої роботи, а тут я цілий день міг грати. Перші пару днів я не встигав за другими курсантами, але на третій день вже знову деякі пісні і вправи напам'ять. Мені, цей тиждень був дуже приємний. Я познайомився з багатьма хлопцями і дівчатами і тепер не хочу їхати додому. Дома багато роботи, а тут тільки сиди та грай на бандурі і слухай лекції на музичні теми.

Я. А.

**АНСАМБЛЬ
БАНДУРИСТІВ ІМ. Г. ХОТКЕВИЧА
повідомляє, що**

курс гри на бандурі, під патронатом Української Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка, відбудеться у відпочинковій оселі "Сперов біч лодж" від 6-го серпня до 2-го вересня 1978 р. У програмі курсу: історія і розвиток бандури, славні кобзарі — бандуристи, практичне заняття на бандурі, спів, теорія музики і т. д. Курсами провадитимуть кваліфіковані інструктори, як М. Дейчаківський, Р. Роточко, В. Родак і інші в присутності Г. Китастиого, П. Гончаренка, Мих. Мінського і інших славних бандуристів.

Від 6-го до 19-го серпня курсанти віком 12 до 16 років. Від 20-го серпня до 2-го вересня курсанти віком від 17 років. В обох групах можуть бути учасниками початківці і заавансовані у грі на бандурі.

Зацікавлених проситься зголосуватися до Валентини Родак на адресу:

**SPARROW BEACH LODGE
Kilworthy P. O., Muskoka, Ont. P0E 1G0
Phone (705) 689-9681**

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

В суботу 18-го березня 1978 року в церкві Святого Вознесення м. Мейплвуд, Н. Дж., о. Іван Наконечний відправив панахиду по сл. п. Івану Гладунові в першу річницю його смерти.

Під час панахиди співав церковний хор, що ним провадив староста хору пан І. Самчук.

Після панахиди, на запрошення вдови покійного, пані Наталки Гладун, в церковній залі відбулася тризна (обід), в якій взяли участь члени родини покійного, друзі і приятелі, які прибули з дальших і близьких околиць, аби вшанувати пам'ять одного з них, який багато спричинився до розвитку оселі ОДУМ-у, що знаходиться в м. Акорд стейту Нью-Йорк та носить назву "Київ". Це ж бо він, Іван Гладун, перший з небагатьох, обіжджаючи багато місцевостей та найшовши відповідне місце, поставив питання перед Головною Управою ОДУМ-у про набуття цієї оселі для нашої одумівської молоді. Пропозиція його була прийнята майже одноголосно і незабаром оселю купили. Першим головою оселі, тобто її керівником, довгий час і був якраз св. п. Іван Гладун.

В своєму слові під час поминального обіду п. К. Степовий згадав заслуги покійного, але то була незвелика їх частина, бо перерахувати всю ту працю, яку вілав св. п. Іван Гладун, дбаючи повсякчасно про розвиток купленої одумівської оселі, було неможливо. Скрізь і всюди, коли йшлося про "оселю", можна було бачити на ній невтомного працівника, дбаючого за добро оселі, тобто за добро нашої молоді, яка могла б там вільно відпочивати і набиратися сил під вмілим керівництвом наших одумівських провідників, на своїй, власній землі.

Св. п. І. Гладун був не лише головою оселі довгий час, він також був і головою Товариства Одумівських Приятелів та активним працівником нашої Св. Вознесенської Церкви в м. Мейплвуд, Н. Дж.

З занепадом філії ОДУМ-у на терені Ньюарк - Ірвінгтон головним чином через виїзд багатьох членів ОДУМ-у до інших міст на студії, св. п. Іван Гладун не раз намагався утримати філію, її

Блаж. пам. Іван Бридун

обновити, переорганізувати і застиковізувати так, як вона була декілька років тому, але, не маючи відповідної допомоги навіть з боку колишніх одумівських провідників, він доконати цього не зміг, бо затяжна хвороба і немовима смерть встигла взяти його в свої обійми.

Помер він на 59-му році свого трудолюбивого життя, залишивши вірну дружину Наталку, дітей та внуків. Висловлюємо їм наше найглибше співчуття і наш глибокий біль та жаль в цю сумну річницю.

На поминальному обіді, яким вшановано св. п. Івана Гладуна, багато було його друзів і приятелів, з яких велика частина були його найближчі співпрацівники, які прибули з дальших міст стейту Нью Джерзі, Пенсильванії та Нью Йорку, аби вшанувати пам'ять свого друга — Івана Гладуна.

Згадуючи св. п. покійного було б несправедливо не згадати і його найближчого друга, пана Всеволода Жибурта, з яким він найдужче і найупертише дбали про купівлю одумівської оселі "Київ".

Відспіванням "Вічна Пам'ять" було закінчено тризну, якою вшановано пам'ять невтомного громадського працівника.

Нехай ці спогади та вшанування св. п. Івана Гладуна в першу річницю його смерти будуть

квіткою на його незабутнюю могилу, а родині покійного, пані Наталці і її дітям та всій рідній хай Бог облегчити біль і збереже їх в добром здоров'ї на довгі і довгі літа.

К. Степовий

БЛАЖ. ПАМ. ІВАН БРИДУН

25 лютого 1978 року, в Торонто, Онтаріо, на 66 році свого трудолюбивого і мученичого життя, віддійшов у вічність бл. п. Іван Бридун.

26 і 27-го лютого отці прот. Ю. Ференсів і прот. Дм. Фотій відслужили Панахиди в похороннім заведенні Кардинала. На панахиді було багато присутніх вірних, рідних, знайомих. У вівторок 28 лютого о годині 9.30 ранку тіло покійного було перевезено до православної катедри Св. Володимира, де була відправлена заупокійна Служба Божа і чин похорону, що його відправив прот. Дм. Фотій. Тіло покійного було поховано на цвинтарі "Йорк" при Янг і Шепард вулиці в Торонто. Прощаальне слово на цвинтарі від імені присутніх виголосив М. Павлик.

Того ж дня відбувся і великий поминальний обід по бл. п. Івану Бридунові. На обіді із добрым словом про покійного виступали отець прот. Дм. Фотій, бувший учитель Іван Перепадченко, Леонід Бабенко, Олексій Коваль, Ол. Кириченко та із США знайомий покійного Іван Медянник. За дозволом родини Покійного було зібрано добровільні пожертви на українську пресу. Збірку провели пані Валя Демчишин та пані Марія Дубик. Збірка принесла 150 доларів. Ці гроші було розподілено так: на журнал "Вісник" — 50 дол., на журнал "Молода Україна" — 50 дол., на православну радіопередачу "Благовісник" — 50 дол. Крім цього, близька родина покійного пожертвувала на газету "Український Голос" ще 50 дол. Покійний дуже любив цю газету, був постійним її передплатником та читачем понад 25 років.

Бл. п. Іван Бридун народився 17 липня 1912 року на хуторі Бридуни, Н.-Санжарського району, Полтавської області в Україні. Батько був Дмитро, а мати Оксана, обоє селяни. Він одружився в 1937 році із Євфросинією Дмитренко і мали одну доньку Мотю.

Але покійному і його сім'ї додал простелила тяжкий і тернистий шлях аж до кінця його днів. Війна... Полон. І найнебезпечніша втеча з полону. Безправне рабське життя в гітлерівській Німеччині... Праця і найтяжчі заробітки в Бразилії... Переїзд до Канади на постійне життя в 1949 році. Придання власної хати.

Але найбільше нещастя приніс для Покійного день 10 вересня 1958 року. В той нещасливий день, на праці, при розвалюванні старих будинків, із висоти 3-го поверху будинку впав тяжкий залізний ключ і проломив Покійному голову. І Іван Бридун став до кінця свого життя паралізованим інвалідом-калікою. Він тільки міг володіти лівою рукою і ногою. Мова і мислення були нормальні. Лікуючі його лікарі передбачали йому 2-3 роки муученицького життя. Але при допомозі Божої опіки, великому бажанні жити, прекрасному піклуванні родини покійного — він прожив ще близько 20 років. Покійний був православний, побожно-віруючою людиною. Смерть настала від короткої атаки серця. Він регулярно сповідався і приймав Св. Причастя.

Покійний Іван Бридун залишив у глибокому смутку горем прибитих дружину, Євфросинію, дочку Мотрю Мирон, онуків Марусю і Віктора, зятя Михайла Мирона, двоюрідного брата Олександра Бридуна із родиною в Канаді, багатьох друзів та дві рідні сестри — Тетяну та Галину із родинами в Україні.

Хай же Всешишній Господь — Бог прийме його душу в Царство Небесне! Хай канадська земля буде йому легкою!

Вічна Йому пам'ять!

Ів. Перепадченко

ПОМЕР ОЛЕКСІЙ РИБКА

23-го лютого 1978 року несподівано відійшов у вічність бл. п. Олексій Рибка, один з провідних членів української православної громади міста Лондону, Онт. Покійний народився 16 грудня 1915 року на хуторі Подорожньому, Гуляйпільського повіту в Україні, в побожній родині Харлампія і Наталки Рибка. З молодих років покійний Олексій важко працював на різних роботах і, нарешті, перейшов на завод в місті Гуляйпілля, де й перебував аж до

Блаж. пам. Олексій Рибка

самого початку другої світової війни.

В 1941 році він одружився з Катериною — дочкою Данила і Параски Проскурів. У 1943 році Олексій з дружиною залишив Батьківщину і разом з мільйонами скитальців, опинилися в Європі. Спочатку працювали в Німеччині, а по війні в шахтах Бельгії.

В 1951 р. приїхали до Канади і оселилися в м. Лондоні, де Покійний невтомно працював ввесь час як будівельник, щиро помагаючи всім, хто потребував доброї поради і допомоги. Будучи взірцевим і жертвеним членом церковної громади Пресвятої Тройці, здобув загальне признання, був заслужено обраний членом та головою Церковної Управи.

Похоронні відправи почалися вечором 24 лютого в каплиці похоронного заведення "Нідгем", а закінчилися Святою Літургією в суботу 25 лютого в церкві Пресвятої Тройці. Відправи служив о. прот. М. Фляк в переповненій народом церкві. Після панахиди на цвинтарі Мавн-Плезент, де спочивають тлінні останки покійного Олексія, відбулася поминальна трапеза для учасників похорону в церковній залі. Господарем поминків був п. М. Педенко. На його запрошення висловили свої сломини про бл. п. Олексія: о. прот. М. Фляк, І. Винничук, М. Тищенко, пані Г. Волод-

ченко, П. Поліщук, пані Т. Панасенко, М. Співак, В. Тацюк і інші.

Всі щирими і теплими словами згадали про Покійного і зложили сердечні співчуття засмученій горем дружині Катерині, дітям Любі і Федору та внукам і зятеві. М. Співак, як голова будівельного комітету в час будови нового Храму і резиденції для настоятеля в 1962-1964 рр., з пошаною підкреслив, що Покійний, будучи теж членом цього комітету, невтомно працював день і ніч, як незамінний фахівець для добра громади і церкви. В. Тацюк зазначив, що Олексій був правдивий український патріот, який жертвенно працював і матеріально підтримував Українську Національну Раду. Це був невтомний працівник, який навіть після поважної серцевої операції в 1975 році виконував обов'язки члена Церковної Управи і був одночасно замісником голови Українського Центру в Лондоні.

Його смерть була тяжкою втратою не тільки для родини, але й для всієї української громади. Тому то у багатьох з очей катились сльози, а деякі невтішно плакали над його труною. Останньою говорила дружина Покійного Катерина, яка висловила сердечну подяку о. прот. Михайлілові та хорові за молитви і спів, жіночій організації ім. Княгині Ольги за гарну трапезу, та всім присутнім за участь у похороні, за співчуття, за гарні і добре вислови про Покійного і за те, що прийшли попрощати та віддати останню шану і помолитися за душу її доброго мужа, батька і дідуся.

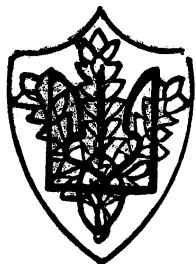
На закінчення, господар М. Педенко попросив, щоб з нагоди такої жалібної хвилини, скласти пожертви на нев'янучий вінок в пам'ять Покійного. Збірка дала поважну суму, із якої, за згодою родини, виділено на пресовий фонд "Молода України" 40 дол.

Відходячи з цього світу, оставил покійний Олексій у великому смутку дружину Катерину, дочку Любу, зятя Теда, двох внуків і сина Федора, а в Україні — дві сестри — Тетяну і Зіну.

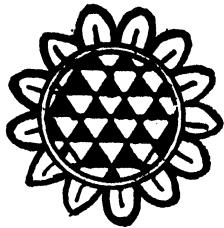
Хай Милостивий Господь прийме душу раба Олексія в Свої Небесні Оселі, а засмучену горем родину збереже в своїй святій опіці.

Вічна Йому пам'ять!

Присутній

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

Галина Чорнобицька

Минув навчальний рік. Ми вчилися старанно. Знання, що здобули — то скарб на цілий вік. Свідоцтва маєм всі. Хто й грамоти похвальні Додому принесе за цей навчальний рік.

Спасибі вчителям! Спасибі рідній школі!
Ми не за довгий час повернемося знов,
Як сил наберемось у горах, в лісі, в полі,
На берегах озер, і в затінку дібров.

Це нагорода нам за рік шкільної праці:
Як птахи летимо у літні табори!
Там ватри осяйні! Веселі дні вакацій!
Походи і пісні! І рідні прапори!!!

МУЗИЧНИЙ ФЕСТИВАЛЬ

На сьомому музичному фестивалі, який відбувся в Торонто, виступали члени ансамблю ім. Гната Хоткевича (Читайте допис в "Молодій Україні", ч. 267).

Золоті грамоти на фестивалі отримали:

1. Юхименко Таня і Родак Оксана
2. Маслівець Андрій
3. Критюк Марія
4. Квартет у складі Олі Маркус, Марії Критюк, Лілі Корнієнко і Миколи Бучинського.

Срібні грамоти на фестивалі отримали:

5. Корець Василь
6. Тріо — Юхименко Ліда, Родак Тарас і Корець Тарас
7. Бучинський Микола
8. Квартет — Василь Корець, Ганнуся Корець, Наталка Трофимович і Варвара Антик
9. Ансамбль

Завваження жюрі — маєстра Г. Китастого і д-ра Б. Кушніра виконавцям у порядку як подано вище, були слідуючі: До —

1. ... чудово настроєні бандури ... грано з музичним почуттям

2. ... цілість досить музикальна ... тема без помилок

3. ... технічна підготовка дозволяє належно виконати твір ... місцями майстерно-ніжно... музично-колоюритне виконання

4. ... технічно виконано належно ... бажано більше індивідуального розкладу

5. ... треба більше підготовки

6. ... чистість і чітка артикуляція помітна ... технічно виконано належно, зате динамічна віразність була ослаблена

7. ... зміна темпа в тріолях ... здисциплінований

8. ... гарний ансамбль хоч на початку грано нерівно

9. ... не завжди йде за вимогами диригента (в динаміці і фразуванні)

... пісня прозвучала малою силою до кількості бандур

... найліпше, з динамічної сторони виконано дві Полечки

Виконано твори Опришка М., Юцевича Є., Коломийця А., М'яскова К., Шутенка К., Бобиря А., Сокальського В., Китастого Г. та Хоткевича Г. з нагоди 100-ліття з дня народження.

Юхименко Таня і Родак Оксана повторили свої пісні на концерті шкільних хорів, а квартет у складі Олі Маркус, Марії Критюк, Лілі Корнієнко і Миколи Бучинського виступили у фінальному концерті.

В. Р.

Як ви вивчаєте музику — ви вивчаєте історію.

Як ви вивчаєте музику — ви вивчаєте математику.

Як ви вивчаєте музику — ви вивчаєте майже все, що можна вивчати.

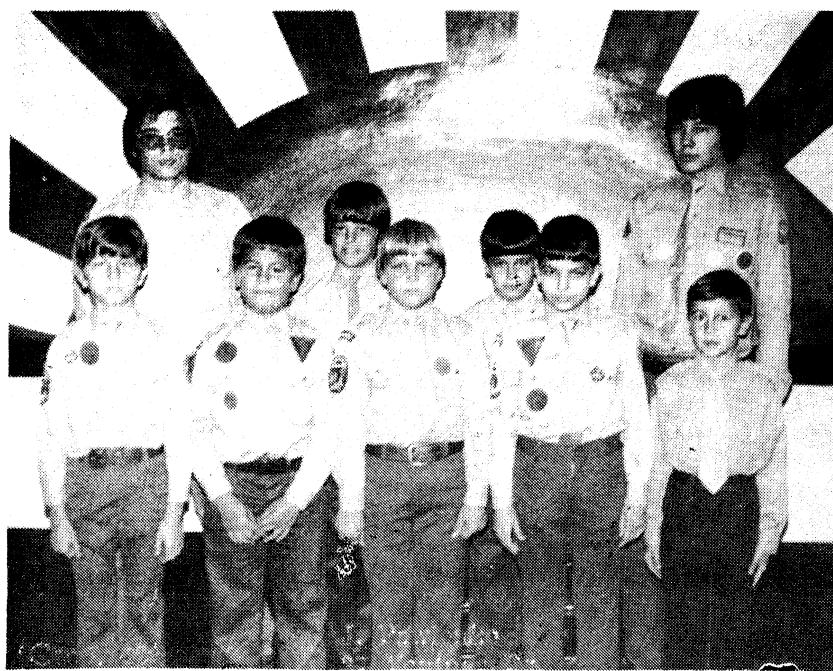
Едгард Кейсі

ГУРТОК "ЗАПОРОЖЦІ"

Зліва направо: Петро Решитняк, Василь Головатенко (заступник), Гриць Мачула, Володимир Тимошенко, Віктор Юхименко, Борис Харченко, Борис Богуславський, Тарас Ліщина (виховник), Олександр Ємець.

Торонто, 1978 р.

Фото Ів. Корця

СИМОН ПЕТЛЮРА

Симон Васильович Петлюра був найбільшим українським провідником нашого часу. Під його керівництвом Україна звільнилась від —

Народився Симон Петлюра 10 травня — року в місті —. Батьки його були з — роду. Учився Симон Петлюра в — семінарії. Це така школа, у якій вчать на —.

В 1917 році в Росії почалася —. Україна стала самостійною державою, на чолі якої був професор —. Почалася війна з Росією і на Київ наступили російські —. Головним отаманом війська УНР став —.

Після перемоги Росії над Україною, Симон Петлюра з українським військом пішов на —, де він не припиняв боротьби.

25-го травня — року у —, агент-убивник — підстеріг Симона Петлюру безбройного на вулиці і вистрілив — куль. Симон Петлюра умер на місці. Весь народ оплакував свого провідника.

Симон Петлюра писав:

"Хай буде більше таких, що вчаться на своїх помилках і мають сміливість до них признаватися, щоб у майбутньому їх уникнути".

Робімо всі так, як нас учив Симон Петлюра.

"Лани" — П. В.

**

Хто з вас, одумівці, може вставити замість рисок пропущені слова?

Чекаємо на ваші листи та дописи.

Ред.

ПРАЦЯ З ЮНИМИ ОДУМІВЦЯМИ

В цім році під час зимового сезону ми працювали з гуртком "Запорожці". Гурток нараховував дев'ять хлопців у віці 8-10 років.

У працю входили гутірки, ручні вправи, колядя, спорт тощо.

Часом було працювати добре, — часом деякі хлопці виводили нас з рівноваги і ми мусіли на них кричати. Референт юнацтва в цім році в Торонто, пані Л. Лебединська, казала що то нам добра наука.

Тарас Ліщина — виховник

Василь Головатенко — заступник

ПЕРША ДОПОМОГА

Мені в ОДУМ-і сподобався в цім році курс першої допомоги. Якби я тепер розрізав ногу їduчи на велосипеді, я б зінав, що робити. Добре, що ми мали цей курс.

Віктор Юхименко
Рій "Запорожці", Торонто

ЗАГАДКИ

Воно смуглясте і вусате,
Гасає з бабиним клубком.
Як "О" на "И" в нім поміняти —
Сховаєш руку в ній цілком.

Хто пісеньку зозулі знає,
Той перший склад мій відгадає.
Склад другий — розчин такий є,
Він меблям близку надає.
Затисни пальці на руці —
Його й дадуть склади оці.

ПОДЯКА С. КРИВОЛАПОВІ

На заклик доктора Юрія Криволапа СВП — до українського громадянства пожертувати на одумівські справи відгукнулося багато людей.

Маємо велику приємність повідомити, що пан Сергій Криволап з Аделайди, Австралія, подарував на розбудову ОДУМ-у \$500.00. Нижче друкуємо лист ЦК до жертвовавця.

**

Дорогий Пане Криволап.

Дозвольте висловити Вам належне признання за Ваш благородний вчинок — \$500.00 на розбудову ОДУМ-у, як також за Вашу цінну працю на протязі багатьох років — Ви чесно і сумлінно виконували обов'язки кольпортера "Молодої України" в Австралії.

Від одумівської родини, прийміть Дорогий земляче, велике і щире спасибі. Ваша пожертва важна ще й тим, що додає нам сили в праці для добра нашої організації. Хай Вас Господь Бог винагородить стократ за Ваш щедрий дар, а від нас прийміть наші найкращі побажання — щастя, здоров'я і многих літ праці для добра Українського поневоленого, але не скореного народу.

Ми віримо, що Вашим прикладом гордяться всі члени УРДП і ДОБРУС-у, але нас одумівців найбільше підносить на дусі те, що наші рідні, українські пенсіонери такі щедрі для української молоді.

Щастя Вам, Боже!

Центральний Комітет ОДУМ-у

ПРОВЕДІТЬ СВОЇ ВАКАЦІЇ ЦЬОГО ЛІТА В

SPARROW BEACH LODGE

в околиці МУСКОКА, приблизно 100 миль від Торонто, біля одного з кращих, безпечних озер цієї околиці — Sparrow Lake — на гарному, спокійному півострові. у "Sparrow Beach Lodge" Ви і Ваші діти зможете гарно провести

свої вакації серед українського оточення.

За інформаціями звертайтесь до:

P. RODAK
12 Minstrel Dr. — Toronto, Ont. M8Y 3G4
Tel. (416) 255-8604

В місяцях липні і серпні

SPARROW BEACH LODGE
Kilworthy P. O. — Muskoka, Ont. P0E 1G0
Tel. (705) 689-9681

M. БИТИНСЬКИЙ

ПРИСЯГА

Не помолюсь, не поклонюсь богам,
Чужим богам, блискучим у гордні:
Мій Бог зневажений, мій Бог скорботний там,
На здоланій тираном батьківщині.

Землі чужої, країні землі,
Чужого люду не назву своїми:
Мій брат з таєром неволі на чолі,
Мій рідний край у попелі і димі...

Не поцілую я чужинну корогов,
До серця не лежить чужа країна...
Нехай мій дім, мій храм, мій край — руїна,

Та кличуть тіні їх мене до бою знов:
Один мій Бог! Єдина Батьківщина!
Одна моя незраджена любов!

ПОВІДОМЛЕННЯ

Повідомляємо, що одумівський Стипендійний фонд при Центральному Комітеті ОДУМ-у існує, і чекає на аплікації від одумівців — студентів каледжів або університетів.

За аплікаціями звертатися до Голови Стипендійної Комісії В. Вакуловського

Willowdale, Ont. M2J 3J4, Canada
163 Kingslake Road

Відповіді на питання із стор. 11

- 1) Роксанда, 2) Гетьмана Мазепу поховано спочатку біля Бендер, а пізніше перенесено його останки до монастиря в Галаці, 3) в Глухові, 4) в 1764 р., 5) Петро Кальнишевський, 6) в 1768 р., 7) Максим Залізняк і Іван Гонта, 8) в 1819 р., 9) П. Гулак-Артемовський, 10) Г. Квітка-Основ'яненко.

**Слухайте радіопередачу ОДУМ-у
“МОЛОДА УКРАЇНА”**

з радіовисильні
СНІН НА ХВИЛЯХ FM 101
в Торонто
КОЖНОІ СУБОТИ
від 6:00 до 6:30 вечора
Керівництво:

Головна Виховна Рада Коша Старших
Виховників ОДУМ-у в Канаді.

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1.

LONDON, ONTARIO

(Pre-mix concrete)

КРЕДИТОВИЙ СОЮЗ

- Платить за різні щадничі пляни **7-8½ %**
- Дає малі і великі особисті і моргеджові позички, в міру можливостей
- Має життєву асекурацію на заощадження до \$ 2.000 на позички до \$10.000 після вимог КЮМІС
- Має чеки особисті даром і для подорожуючих
- Приймає оплати за газ, електрику, телефон і воду даром
- Дає різні фінансові поради
- Дає пашпортові гарантії
- Дає добру, точну, чесну і вчасну обслугу
- Дає добре кредитові звіти
- 27 років на службі Рідного Народу
- Вступайте в члени і щадіть ще ніж Вам треба позички, малої чи великої
- Позичайте на догідні сплати і низькі відсотки.

SO-USE CREDIT UNION LTD.

406 Bathurst St.
Toronto, Ont. M5T 2S6
Tel.: 363-3994

BRANCH OFFICE:

2258 Bloor St. West
Toronto, Ont. M6S 1N9
Tel. 763-5575

ГУМОР

КІШКА ПІЙМАЛА ЗЛОДІЯ

Кішка спала на канапі біля вікна, через яке вночі заліз злодій. Кішка скочила йому на голову з довгим волоссям та так його напала, що він мусів кричати. Господарі прибігли до кімнати, а кішка скочила з голови злодія на долівку.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ЖЕРТВУВАЛИ:

Брудун Євфросинія, Торонто, Онтаріо, Канада	\$50.00
Посмертна згадка по бл. п. О. Рибці, переслала п-і Ка- терина Рибка, Лондон, Онт., Канада	40.00
Нев'янучий вінок на могилу св. л. Миколи Олександро- вича Криволапа, переслали Карол і Параскевія Кашуба	40.00
Нев'янучий вінок на могилу св. п. Миколи Калиниченка	40.00
Коляда читачів і прихильни- ків "М. У." в Німеччині	39.50
Меркело Ярослав, Каліфор- нія, США	20.00
Юхименко Яків, Торонто, Онтаріо, Канада	17.50
Лазоренко Н., Ст. Бруно, Квебек, Канада	8.00
Ситник М., Гамільтон, Онт.	7.50
Мухин Ігор, Суітленд, Мд., США	5.00
Кучеренко Іван, Ліверпуль, Н. Й., США	5.00
Штик С., Іслінгтон, Онт.	5.00
Моргун Микола, Джексон, Н. Дж., США	5.00
Михайлівський Іван, Micica- ga, Онтаріо, Канада	4.50
Сітко Тетяна, Торонто, Онт.	3.50
Кашуба Карол, Чікаго, Іл.	2.50
Василенко Семен, Фінікс, Арізона, США	2.50
Косогор Василь, Чікаго, Ілл.	2.50
Оборковський С., Лондон, Онтаріо, Канада	2.50
Яценко Іван, Нью Гейвен, Кон., США	2.50
Колісниченко О., Ст. Пол, Мін., США	2.50
Бойко Володимир, Балтимор, США	0.50

НОВИХ ПЕРЕДПЛАТИНИКІВ ПРИЄДНАЛИ:

Ірина Смік, Детройт, США	5
Іван Паєленко, Едісон, Н. Дж.	2
Валентина Родак, Торонто, Онт.	1
Д-р Юрій Криволап, Кейтонс- віл, Мд., США	1
Т. Мироненко, Австралія	1

Жертводавцям і прихильникам
"М. У." щира подяка!

Ред. і адмін. "М. У."

ROCHESTER FURNITURE

CO. LTD.

WAREHOUSE STORE

Великий вибір хатніх меблів:
віталень, спальні, їдалень,
холодильники, пральні
машини, електричні і
газові печі, телеві-
зори, радіо.

423 COLLEGE STREET

Toronto, Ontario

Tel.: 364-1434

ЩОБ БИЛОСЯ СЕРЦЕ

Стимулятор серцевої діяльності розміром кишенькового годинника створили в медичній клініці окружної лікарні в Лайпцигу (Східна Німеччина). Протягом останніх п'яти років такий стимулятор вживали більш як 750 хворим. Його "вшивають" у шкіру на животі, а зонди від нього по артеріях підходять до серця.

ЗНАХІДЦІ 3,5 ТИСЯЧ РОКІВ

На землях одного з радгospів Запорізького району експедиція Інституту археології Академії наук УРСР розкопувала стародавні кургани, розташовані у зоні споруджуваної Верхньотарасівської зрошувальної системи. Вчені виявили чимало цікавих знахідок — персні, сережки, однак найціннішою виявилася бойова колісниця, виготовлена приблизно 1600 років до нашої ери. Вона лежала в могилі на глибині 2 м. У колісниці двоє коліс діаметром по 60 см, вісь, верхня частина нагадує кошик з сукільного дуба. Їздило в ній троє воїнів.

ПАПУЖКА ПРОГНАЛА ЗЛОДІЯ!

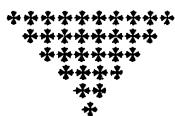
Злодій заліз через вікно підвальну до помешкання. Там була папужка, що рано, як було видно, казала — "добрий ранок", а вечером, коли гасили світло — "надобраніч!" Злодій в передлопоко засвітив свічку і несподівано почув привітання (папужки) і з переляку втік через вікно.

MR. N. HAWRYSCHE
16 INDIAN ROAD CR.
TORONTO, ONT.
M6P 2E8

Ціна 75 центів
в США і Канаді

If not delivered please return to:

МОЛОДА УКРАЇНА
Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

Concrete Forming London Ltd.

LONDON, ONTARIO

(Foundations and floors.)

УКРАЇНСЬКА ФІРМА
ОПАЛОВОЇ ОЛИВИ

ALASKA Fuel Ltd.

83 SIX POINT ROAD
TORONTO, ONT.
M8Z 2X3

24-годинна скора і солідна
обслуга!

Чищення і naprawа форнесів
безплатна.

Телефонуйте вдень і вночі

Тел.: 231-2281
231-2282

Обслуга гарантована!

Е. ДУМИН

пропонує

ВЕЛИКИЙ ВИБІР
чоловічих, студентських
і хлоп'ячих костюмів

як також різних фасонів
і кольорів
СОРОЧКИ.

550 QUEEN STREET WEST

Toronto, Ontario

Tel.: 364-4726

Увага!

КУПУЙТЕ ЗБІРКУ ПОЕЗІЙ

МИХАЙЛА СИТНИКА

ЦВІТ ПАПОРОТИ

Крім поезій, до збірки входять: стаття про творчість поета М. Вірного і бібліографія творів поета, складена інж. І. Лучковим.

Ціна книжки у твердій обкладинці \$6.50, у звичайній — \$5.00.

Замовлення з належною сумою слати на адресу:

Mr. H. KALMAN
376 Green Lane
Ewing, N. J. 08638, USA

ALEX ELECTRIC LTD.,

ALEX SCHIDOWKA

Industrial — Commercial — Residential

London, Ontario

Tel: 439 - 6747

ДО УВАГИ БАНДУРИСТІВ

Якщо ви потребуєте чехол на бандуру,
можете замовити його у нас.

Висилайте розмір бандури і 25 дол. завдатку.
Повна ціна чохла 40 дол. За два тижні ви дістанете його.

Маю також тверду протекцію для струн.

Замовлення прислати на адресу:

Mr. W. MURHA
17179 Woodbine
Detroit, Mich. 48219, USA
Tel. 1-313-533-7197